

Sygn. akt II KK 75/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 marca 2020 r.,

sprawy **P. W.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.,

w przedmiocie dopuszczalności kasacji

wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 maja 2019 r, sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 in fine k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. kasację pozostawić bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. , po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K (...), w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o przepadku dowodów rzeczowych, a w pozostałym zakresie ten

wyrok - którym skazano P. W. za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności - utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego wniósł kasację zarzucając w niej „rażącą obrazę prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie: art. 60 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. polegającą na niewłaściwym ich niezastosowaniu przez Sąd II instancji, tj. na ich niezastosowaniu przez Sąd Okręgowy w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec Skazanego i w konsekwencji czego utrzymaniu w mocy orzeczonej przez Sąd I instancji wobec Skazanego kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności podczas, gdy wobec Skazanego winna zostać orzeczona kara łączna 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby” (dosłowny cytat).

Podnosząc tak sformułowany zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania ewentualnie oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Okręgowy w toku postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia m.in. wówczas, gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. W tym przepisie wskazano zaś, że kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

W kasacji wolno twierdzić, że kara jest niewspółmierna, jeżeli zarzuca się rażąco obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze. Natomiast „niedopuszczalne jest instrumentalne omijanie ograniczenia zawartego w art. 523 § 1 in fine k.p.k. w drodze formułowania zarzutu rzekomego rażącego naruszenia prawa

materialnego, a mianowicie obrazy przepisu art. 53, art. 54, art. 58, art. 60 § 1- 2 i 4 oraz art. 69 § 1 k.k.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2012 r., III KK 496/12). Ponadto, zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania bądź niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli zatem w ustawie przewidziane jest fakultatywne zastosowanie określonego przepisu prawa materialnego, to przez jego niezastosowanie sąd nie dopuszcza się obrazy prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2016 r., II KK 235/16).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, jako że w kasacji w istocie podniesiono wyłącznie zarzut dotyczący niewspółmierności kary. Wprawdzie obrońca nazywa go zarzutem rażącej obrazy prawa - art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., lecz zarówno jego treść, podstawa prawna, jak też rozwinięcie w uzasadnieniu kasacji, nie pozostawia żadnych wątpliwości, że skarżący zmierza w ten sposób do obejścia zakazu wnoszenia kasacji określonego w art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.

Zatem, w realiach niniejszej sprawy, wniesiona kasacja, jako w istocie oparta na zarzucie z art. 438 pkt 4 k.p.k., jest niedopuszczalna. Taki środek zaskarżenia powinien spotkać się z odmową przyjęcia już w sądzie odwoławczym (art. 530 § 2 k.p.k.). Skoro jednak tak się nie stało i doszło do jej przekazania Sądowi Najwyższemu, należało - stosownie do art. 531 § 1 *in principio* k.p.k. - pozostawić ją bez rozpoznania.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.